

Η Παρηγορίτισσα. Λαϊκή παράδοση από την Άρτα

Ορθοδοξία και Ορθοπραξία / Θαύματα και θαυμαστά γεγονότα



Την εκκλησία την Παρηγορίτισσα την είχε σχεδιάσει ένας μεγάλος τεχνίτης του καιρού εκείνου, εδώ και χίλια χρόνια σάς λέω τώρα. Το λοιπόν αυτός ο μηχανικός,

αφού έδωσε το σχέδιο, τον προσκάλεσαν σ' άλλο μέρος να φτιάσει κάτι άλλο, παλάτι, εκκλησία, σπίτι, φυλακή, ας είναι δεν μας μέλει. Επήγε λοιπόν, και άφησε στο ποδάρι του το μαθητή του, τον πρώτο ψυχογιό του. Αυτός ο ψυχογιός του ήτανε ένα έξυπνο παιδί και καλό. Επήρε το σχέδιο του μάστορά του, μα έβαλε επιμέλεια πολλή, και με την εξυπνάδα του κατόρθωσε να φτιάσει την εκκλησία καλύτερη από το σχέδιο του μάστορά του. Έρχεται λοιπόν ο μάστορας, σαν εσκόλασε εκείνη την άλλη δουλειά, και τον βρίσκει. «Τη σκόλασες, γιε μου, την Παρηγορίτισσα;» «Τη σκόλασα, μάστορα, και την έφτιασα καλύτερη από το σχέδιο της αφεντιάς σου» καυχήθηκε το παιδί, «και πάμε να την ιδείς». «Πάμε» λέει κι ο μάστορας. Έρχονται, τη βλέπουν. Αλήθεια, ήτανε καλύτερη από το σχέδιο. Τότε ο Παγκάκιστος, που βάνει τα σκάνδαλα στον κόσμο και τις αμαρτίες, εφτόνησε και βάνει ζήλια στην ψυχή του μάστορα. «Μπα» είπε μέσα του, «πώς; Αυτό το παιδί από τώρα με περνάει εμένα! Τότες εγώ το λοιπόν δεν είμαι τίποτε — κατάλαβες;» Και μια σατανική ιδέα μπήκε στο μυαλό του μάστορα.

«Αλήθεια» του λέει, «παιδί μου, την έφτιασες καλύτερη από μένα την εκκλησία, και αν ζήσεις, θα γίνεις ένας μεγάλος τεχνίτης. Μα τούτη εδώ την κόχη μού φαίνεται πως δεν την έχεις τόσο ίσια· σαν να στραβοφέρνει ψίχα». «Ποια;» λέει το παιδί, «πώς στραβοφέρνει;» «Για έλα δω απάνω να την ιδείς καλύτερα». Ανεβαίνουν και οι δυο ψηλά σε μια κόχη. «Σκύψε» του λέει ο μάστορας, «σκύψε να ιδείς πώς στραβοφέρνει!»

Σκύπτει το παιδί. Μια το 'χει ο μάστορας, το ρίχνει. Μα κοίταξε ο Θεός, μεγάλη η χάρη του, πώς ήθελε να δώσει ένα παράδειγμα στον άνθρωπο: καθώς γλίστρησε το παιδί, αρπάχτηκε από το μάστορα στη στιγμή, και στη στιγμή τον σέρνει μαζί του· και πέφτουν μαζί και οι δυο και σπαρταρούν και σκοτώνονται, και γίνονται εκείνα τα δυο λιθάρια που φαίνονται κάτω σαν καμπούρες· εκείνο το μεγάλο είν' ο μάστορας και το μικρό είν' ο κάλφας του.

από το βιβλίο: Νικόλαος Γ. Πολίτης, Παραδόσεις, Γράμματα, 1994

Πηγή: eikonografies.com